Augustinus, Aurelius: Explanatio psalmorum
Basel: Johann Amerbach, 1497, 1497 Seite 594

didicit: dicere autē potest: ego ei dixi qđ dicendum
fuit: sed ille nō didicit: quia nō percepit: nō compre/
hendit: nō intellexit. Nam ꝓfecto ⁊ ille didicisset si
E iste docuisset. Et ideo deus quādo vult docere: ꝓus
dat intellectū: sine quo ea que ad diuinā doctrinam
pertinent homo nō potest discere. Unde ⁊ iste pau/
lo post dicit: Da mihi intellectū vt discam mādata
tua. Potest itaqꝫ homo cū docere aliquē cupit dice
re illa que dixit dn̄s discipulis suis posteaqꝫ resur/
rexit a mortuis: sed facere qđ ille fecit nō potest: Ait
Luce.24 em̄ euangeliū: Tūc aperuit eis sensū vt intelligerēt
scripturas: ⁊ dixit illis. Quid aūt illis dixerit: ibi legi/
tur: Sed iō ceperunt qđ dixit: quia vnde caperent
aperuit. Docet ergo deus suauitatē inspirando dele
ctationē: docet disciplinā: temperādo tribulationē:
docet scientiā insinuando cognitionē. Cū itaqꝫ alia
sint que ideo discimus vt tantūmodo sciamus: alia
vero vt etiā faciamus: quādo deus ea docet: sic do/
cet vt ea scienda sciamus aperiendo veritatē: sic do
cet vt faciendo faciamus inspirādo suauitatē. Neqꝫ
Ps.142 em̄ frustra ei dicit: Doce me vt faciā voluntatē tuā.
Sic inquit doce vt faciam: nō tantūmodo vt sciā.
Ipa quippe recte facta: fructus est noster quē reddi/
Ps.84 mus agricole nostro. Sed scriptura dicit: Dominꝰ
dabit suauitatē: ⁊ tra nostra dabit fructū suū. Que
aūt ista terra est: nisi de qua dicit eidē ipi q dat sua/
Ps.142 uitatem: Anima mea velut terra sine aqua tibi: Qđ
vero cū dixisset: suauitatē ⁊ disciplinā ⁊ scientiā do/
ce me: adiūxit atqꝫ ait: Quoniā mandatis tuis cre/
didi: Nō imerito queri potest cur nō dixerit: obedi
F ui: sꝫ credidi. Alia em̄ sūt mandata: alia sūt ꝓmissa.
Mandata facienda suscipimꝰ: vt accipere promissa
mereamur. Promissis ergo credimꝰ: mandatis ob/
tēperamus. Quid est ergo: mādatis tuis credidi: ni/
si credidi qđ tu illa mādaueris nō aliqs hō: qꝫuis p
hoies hoibꝰ ministrata ⁊ mōstrata sint: Quia itaqꝫ
credidi tua esse mandata: ipa fides mea qua id cre/
didi impetret abs te gratiā: qua faciā qđ mandasti.
Si em̄ hō mihi hec iuberet forinsecus: nūqđ vt eti/
am facerē qđ iubebat adiuuaret intrinsecus: Doce
ergo me suauitatē inspirando charitatē: doce me di
sciplinā donādo patientiā: doce me scientiā: illumi
nādo intelligentiam: quoniā mandatis tuis credidi.
Te illa credidi mandasse qui deus es: ⁊ homini do/
G nas vnde facias eū facere quod mandas. Priꝰ qꝫ
hūiliarer inqt ego deliqui: ꝓpter verbum
tuū: Uel sic alij expssius hn̄t: ꝓpterea eloquiū
tuū custodiui: Utiqꝫ ne rursū humiliarer. Quod
ad illam humiliationē melius refert que facta est in
Gen.3 adam: in quo om̄is creatura humana tanqꝫ in radi/
ce vitiata: quoniā veritati subiecta esse nō voluit: sb/
Ro.9. iecta est vanitati. Qđ vasis misericordie ꝓfuit expi
ri: vt deiecta ⁊ deleta supbia: diligat obediētia: ⁊ pe/
reat ñ reditura miseria. Suauis es dn̄e: Uel sic
plures habent: suauis es tu domine: Aliq etiā
suauis es tu: Uel: bonus es tu: Sicut de hoc
Ar. ✝bonitate verbo superius tractauimus: Et in tua ✝suauita
te doce me iustificationes tuas. Uere vult fa
cere iustificationes dei: quādo eas in eius suauitate
vult discere ab eo cui dixit: Suauis es tu dn̄e. De/
niqꝫ sequit: Multiplicata est sup me iniqtas
superborū: Eorū scilicet qbus nō ꝓfuit qꝫ postea
qꝫ deliquit: humiliata ē humana natura. Ego au/
tem in toto corde ✝ meo scrutabor manda/ Ar. ✝in
ta tua. Quantalibet inquit abundet iniquitas: nō Matth
in me refrigescet charitas. Tanqꝫ ille hoc dicit: qui i
eius suauitate iustificationes dei discit. Quāto ma/
gis em̄ suauia sunt que iubet qui iuuat: tanto magis
ea scrutat amans vt cognita faciat: ⁊ faciendo cogno
scat: quia perfectius cognoscunt cū fiunt. Coagu/ Ar. ✝
latū est ✝ vt lac cor eorum. Quorū nisi super/
borū: quorū super se multiplicatā dixit iniquitatē:
Obduruisse autē cor eorū vult intelligi hoc verbo
⁊ hoc loco. Nā dicit ⁊ in bono: sicut i psalmo sexa/
gesimoseptimo dicit: Mons icaseatus: mōs vber:
⁊ intelligitur gratia plenus. Nam ⁊ illic quidā coa/
gulatus interpretati sunt. Sed vide quid ad se oppo
nebat duricie cordis illorū. Ego vero inquit legē
tuā meditatꝰ sū. Quā legē: Utiqꝫ iustissimā ⁊ mi
sericordissimā: vn̄ illi dr̄: Et lege tua miserere mei.
Supbis resistit vt obdurent: hūilibꝰ aūt dat grā: Jac.
vt diligāt obediētiā: ⁊ ne recipiāt excellētiā. Medi/
tatione quippe legis huius voluntaria seruat mihi
humilitas: vt penalis euadat humilitas: De q mox
dicit. Bonū mihi ✝ quoniā humiliasti me: Ar. ✝
vt discam iustificationes tuas. Uicinū aliqđ
⁊ superius iā dixerat: Prius qꝫ humiliarer ego de/
liqui: propterea eloquiū tuū custodiui. Ipo quippe
fructu ostendit qꝫ bonū illi fuerit humiliari: Sed il/
lic dixit ⁊ causam qꝫ humilitatē penalem delinquen
do precesserit. Qđ vero ibi ait: Propterea eloquiū
tuum custodiui: hic autem: vt discam iustificatiōes
tuas: satis significasse mihi videt hoc esse ista nosse
quod custodire: hoc ē custodire qđ nosse. Neqꝫ em̄
christus non nouerat qđ arguebat: ⁊ tamen argue/
bat peccatū: cū dictum de illo sit qꝫ nō nouerat pec/ 2.Co
catum. Nouerat ergo quadā noticia: ⁊ rursus qua/
dam ignorantia nō nouerat. Sic ⁊ iustificatiōes dei
multi discūt ⁊ nō discunt. Nouerant em̄ eas quadā
noticia: ⁊ rursus quadā ignorātia: quoniā nō faciūt
qđ nouerūt: nō nouerūt. Eo mō hic ergo itelligēdꝰ
est dixisse: vt discam iustificationes tuas: ea noticia
qua fiunt. He autē quia nō fiūt nisi per dilectionē:
vbi q facit habet delectationē: ꝓpter qđ dictū ē: In
tua suauitate doce me iustificationes tuas: sequens
versus ostēdit vbi ait: ✝ Bona mihi lex oris tui: Ar.
sup milia auri ⁊ argēti: Ut āplꝰ diligat chari/
tas legē dei: qꝫ diligit cupiditas milia auri ⁊ argēti. Jo
Explicit sermo decimusseptimus. Incipit ser/
mo decimusoctauus de versu psalmi: Manꝰ tue
domine fecerūt me ⁊ ✝ finxerūt me: da mi/ Ar
hi intellectū vt discam mandata tua. Jo
Uando deus hominē fecit ex puluere ⁊ ani/ Ge
q mauit flatu: nō ibi cōmemoratū est qꝫ mani
bus fecerit. Cur itaqꝫ quibusdā visum fue/
rit verbo deū fecisse cetera: hominē vero velut aliqđ
precipuū fecisse manibus suis nō video: nisi forte qꝛ
ex puluere formatū legit homis corpus: nō potuis/
se fieri nisi manibus arbitrant: nec attēdūt quod in
euangelio de verbo dei scriptū est: Om̄ia per ipsum Jo
facta sūt: nō posse ꝯstare si nō per verbū factū ē etiā
corpus humanū: Sed adhibent testimoniū de hoc
psalmo: ⁊ dicūt: Ecce vbi aptissime clamat homo:
Manꝰ tue dn̄e fecerūt me ⁊ finxerūt me: quasi non
etiam aperte dictum sit: Uidebo celos opera digi/ Ps
torum tuorū: nec minus aperte dictum sit: Et ope/ Ps

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-264/0594
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG